

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. június 19. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T

A közösség tagja elleni erőszak bűntette miatt [REDACTED] és társa ellen indított büntetőügyben a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2025. április 29. napján kihirdetett 6.B.520/2022/157. számú ítéletét [REDACTED] I. rendű vádlott tekintetében *megváltoztatja*.

A pártfogó felügyelet elrendeléséről és a külön magatartási szabályok előírásáról szóló rendelkezéseket mellőzi.

A lefoglalás megszüntetésével érintett Alcatel típusú mobiltelefont és övtáskát I. rendű vádlottnak rendeli kiadni.

Figyelmezteti a törvényszék a lefoglalás megszüntetésével érintett ingóságok átvételére jogosultakat, hogy amennyiben a dolog átvételére szóló felhívás közlésétől számított három hónapon belül a számukra kiadni rendelt dolgokat nem veszik át, azok az állam tulajdonába kerülnek.

Mák Viktor pótmagánvádló jogi képviselőjeként eljár dr. Ivány Borbála (1038 Budapest, Kert sor 14.) ügyvéd részére 274.955,- (kétszázhetvennégyezer-kilencszázötvenöt) forint ügyvédi munkadíjat állapít meg. A másodfokú bíróság kötelezi [REDACTED] I. rendű vádlottat arra, hogy a megállapított 274.955,- (kétszázhetvennégyezer-kilencszázötvenöt) forint büntügyi költséget a határozat közlésétől számított 15 napon belül fizesse meg dr. Ivány Borbála (1038 Budapest, Kert sor 14.) ügyvéd részére.

Az I. rendű vádlott helyesen 370.599,- (háromszázhetvenezer-ötszázkilencvenkilenc) forint, míg Mák Viktor pótmagánvádló helyesen 388.236,- (háromszáznolcvannyolcezer-kettőszázharminchat) forint elsőfokú eljárásban felmerült büntügyi költség megfizetésére köteles, a további 189.663,- (száznolcvankilencezer-hatszázhatvanhárom) forint büntügyi költséget az állam viseli.

A 2023. március 30-ai és a 2024. március 28-ai határnapot az ítélet bevezető részében feltünteti és mellőzi a 2024. január 16-ai határnap feltüntetését.

Az elsőfokú bíróság ítéletét [REDACTED] II. rendű vádlott tekintetében, valamint I. rendű vádlott vonatkozásában egyebekben helybenhagyja.

Az I. rendű vádlott személyi igazolványának száma: [REDACTED].

Köteles Mák Viktor pótmagánvádló a másodfokú eljárásban felmerült 14.000,- (tizennégyezer) forint büntügyi költséget az államnak megfizetni.

INDOKOLÁS

- [1] A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a rendelkező részben megjelölt ítéletében [REDACTED] I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 216.§ (2) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés e) pontja szerint minősülő tártettesként elkövetett közösség tagja elleni erőszak büntetében. Ezért őt 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A felfüggesztés próbaidejére elrendelte I. rendű vádlott pártfogó felügyeletét és külön magatartási szabályként előírta számára, hogy a terhelt legalább 15 foglalkozásból álló mások elfogadásával kapcsolatos érzékenyítő foglalkozáson vegyen részt és ezzel kapcsolatosan a gondolatvilágában megmutatkozó változásait 8 – 10 oldal terjedelemben, írásban is dokumentálja. Rendelkezett még a szabadságvesztés esetleges végrehajtásának esetére arról is, hogy annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.
- [2] A kerületi bíróság fenti ítéletében [REDACTED] II. rendű vádlottat az ellene a Btk. 216.§ (2) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés e) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett közösség tagja elleni erőszak büntette miatt emelt vád alól a Be. 566.§ (1) bekezdés c) pontja alapján – bizonyítottság hiányában – felmentette. Rendelkezett még az elsőfokú bíróság a lefoglalt bűnjelekről, a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása felől, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségről is.
- [3] Az ítélettel szemben a pótmagánvádló és jogi képviselője az I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítása, illetve II. rendű vádlott bűnösségének megállapítása érdekében, míg I. rendű vádlott védője védence felmentése céljából jelentett be fellebbezést.
- [4] A pótmagánvádló jogi képviselője fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet megváltoztatását, II. rendű vádlott bűnösségének megállapítását, az I. rendű vádlottal szemben kiszabott joghátrány súlyosítását, valamint a pótmagánvádló kötelező jogi képviselőjének járó munkadíj és költségek megállapítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a történeti tényállást túlnyomórészt ugyan helyesen, de rendkívül szűkszavúan és hiányosan állapította meg, ami miatt az lényeges pontokon korrekcióra szorul. Mint kifejtette, az ítélet téves megállapításával szemben II. rendű vádlott a támadás ideje alatt nem a Frankel Leó utca Bambi presszóval átellenes oldalán, hanem a presszóval azonos, páros oldalon tartózkodott, amelyet kétséget kizáróan igazol a Telefonbizstró külső kamerafelvétele – amelyen a terhelt a ruházata alapján azonosítható –, valamint a vádlott saját, 2019. szeptember 17-én tett nyomozati tanúvallomása és a helyszíni fotókon tett saját kezű jelölései is. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy II. rendű vádlott semmilyen módon nem hatott a társaira, nem biztatta és nem bátorította őket, elhallgatva a vádlott azon nyomozati nyilatkozatát, miszerint az antifasiszták létszámfőlnye miatt maradt a közelben. Álláspontja szerint ebből a bizonyítékból okszerűen és logikailag csak az a következtetés vonható le, hogy II. rendű vádlott azért állt 5-6 méteres távolságban, hogy szükség esetén azonnal közbe tudjon avatkozni a támadók oldalán, így a passzív, hatás nélküli jelenlétre vonatkozó elsőfokú bírósági következtetés kirekesztése indokolt. Fentieken túlmenően a tényállás kiegészítését tartotta szükségesnek a csoportosulás közvetlen motivációjával is, hiszen a villamoson elhangzott beszélgetések és II. rendű vádlott vallomása alapján bizonyított, hogy a vádlottak és társaik kifejezetten a sértetti csoport követése és elkapása céljából szálltak le a járműről, amely tény az elsőfokú ítélet az indokolásában ugyan rögzítette, de a tényállásból jogellenesen kihagyott. Ugyancsak hiányos a tényállás a sértettek közvetlen bántalmazásának leírása tekintetében, holott a tanúvallomások, a rendőri jelentések, az orvosi iratok és fényképek alapján rögzíteni szükséges, hogy a támadásban három személy – köztük az I. rendű vádlott – vett részt közös szándékegységben

azzal, hogy a sértettek közé ugrottak, a pótmagánvádlót ököllel arcon ütötték, a IV. számú sértettel dulakodtak, miközben két másik sértettől erőszakkal zászlókat vettek el, sérüléseket okozva nekik.

- [5] A bizonyítékok mérlegelése és ismertetése körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta beemelni ítéletbe a Városmajorban tartott rendezvény azon fénykép- és videófelvevételeit, amelyek az elkövetői kör és a vádlottak megjelenésének azonosításául szolgáltak. Hasonlóképpen elmulasztotta feltüntetni az elsőfokú bíróság ítéletében a Telefonbisztró és a My Fair üzletek térfigyelő kameráinak részletes elemzését, pedig véleménye szerint a felvételeken látható tempós haladási irány, a gyors mozgás, valamint a támadó csoportban való tudatos haladás egyértelmű bizonyítéka a vádlottak bűncselekmény elkövetésére irányuló szándékának. Kifejtette azt is, hogy a kerületi bíróság szelektíven ismertette a II. rendű vádlott feltáró nyilatkozatait, amelyekben a terhelt elismerte, hogy azért ment oda, hogy a társaival legyen, látta a zászlók kirántását, és a közbeavatkozás, illetve az elhatárolódás elmaradását firtató nyomozói kérdésre cinikusan úgy felelt, hogy minek avatkozott volna bele. A fellebbezés szerint a megalapozottságot sérti az is, hogy az elsőfokú bíróság nem ismertette a telefontanúra érkezett névtelen bejelentést, amely név szerint és közösségi profil alapján is rögzítette, hogy a verekedés résztvevője volt [REDACTED] és [REDACTED], miként kimaradt a bizonyítékok közül a IV. számú tanú lábsérüléséről készült fényképfelvétel is.
- [6] Jogi érvelése körében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság téves és a büntetőjog szabályaival ellentétes következtetésre jutott, amikor II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét nem állapította meg. A fellebbezés a Btk. 14.§ (2) bekezdésére, valamint a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria következetes eseti döntéseire (BH2000. 381., BH2003. 2., BH2003. 3., BH2014. 103. II., BH2016. 321., BH2022. 172. és a hasonló tényállású skinhead-csoport ügyében hozott BH1994. 299.) hivatkozva rámutat, hogy a pszichikai bűnsegély megvalósulhat önmagában a támogató, szándékerősítő jelenléttel is, ha a tettesek tudják, hogy a társuk segítségre készen a közelben áll. Mivel álláspontja szerint II. rendű vádlott osztozott társai ideológiai elköteleződésében, ismerte a tervezett elkövetést, a helyszínre közösen érkezett és a verekedés során folyamatos jelenlétével, segítségre készen állva bátorította a tetteseket – anélkül, hogy az erőszaktól a külvilág számára észlelhető módon elhatárolódott volna, sőt utóbb a zsákmánnyal büszkén pózolt –, így bűnsegédi felelőssége kétséget kizáróan megállapítható.
- [7] I. rendű vádlott vonatkozásában kitért arra, hogy bár az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a terheltre nézve negatív személyi körülményeket és a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyát, a kiszabott büntetés mértéke indokolatlanul enyhe, mert a bíróság a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimum alatt, mindössze 1 évben állapította meg, és a felfüggesztés tartamát is a törvényi alsó határhoz közelítette, ezért ezen joghátrányok határozott súlyosítása indokolt. Végezetül sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet a pótmagánvádlót megfelelő indokolás nélkül kötelezte a bűnügyi költség egy részének megfizetésére, és elmulasztott rendelkezni a kötelező jogi képviseletét ellátó, ÁFA-körbe tartozó meghatalmazott képviselő indokolt díjáról és költségeiről. Erre figyelemmel kérte, hogy a másodfokú bíróság a Be. 145.§-a, valamint a vonatkozó 19/2018. IM és 32/2017. IM rendeletek alapján állapítsa meg a vádindítvány, a fellebbezések, valamint a 7 tárgyaláson való részvétel és az iratszerkesztés ellenértékeként benyújtott képviselői munkadíjat a bírósághoz fordulás időpontjától kezdődően.
- [8] Az I. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és védence bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta, másodlagosan a vád tárgyává tett cselekmény eltérő – garázdaság büntettekénti – minősítését, míg harmadlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítését, valamint a külön magatartási szabályok

mellőzését kérte. Álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság határozata a Be. 592.§ (2) bekezdés a)–d) pontjaiban meghatározott okokból teljes mértékben megalapozatlan, a megállapított tényállás feltételezéseken alapszik, számos ponton iratellenes, okszerűtlen, és a bíróság egymásnak ellentmondó adatok esetén figyelmen kívül hagyta a törvényes bizonyítás-értékelés szabályait, valamint az „in dubio pro reo” elvét.

- [9] Részletesen kitért és elemezte a tényállás iratellenes és okszerűtlen megállapításait, rögzítve, hogy a rendelkezésre álló kamerafelvételek alapján nem bizonyított a vádiratban szereplő hét fős csoport mindvégig tartó, folyamatos együtt mozgása a Széll Kálmán tér és a Podmaniczky utca közötti szakaszon, miként az sem, hogy a csoport összetétele és létszáma állandó lett volna. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint az I. rendű vádlott és két társa támadta meg a sértetteket a Bambi presszónál, és vett részt a zászlók elvételében, kétséget kizáróan nem bizonyított, és azt közvetlenül cáfolja az I. rendű vádlott határozott tagadása, valamint a Telefonbisztró és a My Fair üzletek kamerafelvételeinek objektív tartalma. Ezen felvételek színes, egyedi azonosításra alkalmas képei ugyanis véleménye szerint igazolják, hogy a csoport a Frankel Leó utcában, még a bűncselekmény előtt szétvált, a presszó oldalán már csak négy fő haladt, és a Széll Kálmán téren készült riportfelvétellel való részletes, védői indítványra lefolytatott bírósági összevetés alapján az I. rendű vádlott – testalkata, magassága, keresztben viselt mintás táskája és piros cipője hiánya miatt – a bűncselekmény közvetlen helyszínén haladó személyek között egyértelműen nem szerepelt. Iratellenesnek tartotta az ítélet azon megállapítását is, miszerint II. rendű vádlott és a „többi társ” az utca túloldalán tartózkodott volna, mivel II. rendű vádlott saját nyomozati vallomása és helyszíni bejelölése szerint a presszó felőli oldalon volt, a négy sértett nem koherens vallomása pedig nem nyújt kétséget kizáró alapot a csoport elhelyezkedésére. Ugyancsak iratellenes és nem bizonyított álláspontja szerint, hogy az I. rendű vádlott a társaival a Margit híd budai hídfőjéhez menekült volna, továbbá az is, hogy a megszerzett zászlókkal a Podmaniczky utcában készült, arcokat egyébként is kitakarva ábrázoló és így azonosításra alkalmatlan fényképen szerepelt volna. Nem nyert bizonyítást álláspontja szerint az sem, hogy a vadhajítások.hu oldalon megjelent, provokatív és politikai tartalmú szöveget az I. rendű vádlott vagy a társasága írta volna, miként az sem, hogy a cikk az ő véleményüket tükrözné.
- [10] A bizonyítékok felhasználhatósága és törvényessége körében a védő elsőként II. rendű vádlott – mint korábbi tanú – vallomásainak teljes kirekesztését indítványozta a Be. 167.§ (5) bekezdése alapján, mivel azok beszerzése a tanúkihallgatás szabályainak súlyos megsértésével, tiltott befolyásolással történt. A nyomozó hatóság a 2019. szeptember 17-i kihallgatás során tiltott módon, szuggesztív kérdésekkel élt, és az „ellentüntető” kifejezést magától alkalmazva vezette a tanút, miközben az I. rendű vádlott személyazonosságának tisztázását, a személyleírás kérését, a tablőfelismerést vagy a szembesítést a nyilvánvaló ellentmondások ellenére a teljes nyomozás alatt elmulasztotta, ami reális kétséget ébreszt a jegyzőkönyv hitelességével szemben. Mint kifejtette, a 2020. február 11-i folytatólagos tanúkihallgatás alkalmával a hatóság a Be. 180.§ (4) bekezdésébe ütközően olyan valótlan tényeket tartalmazó és a választ magában foglaló kérdéseket tett fel a zászlókkal való pózolásra és a bántalmazó kézre vonatkozóan, amelyeket a tanú korábban nem állított. Bár az elsőfokú bíróság ezen kérdések és válaszok egy részét formálisan kizárta, a vallomás későbbi, a kizárt válaszokra épülő és az I. rendű vádlott cselekvőségét érintő részeit jogellenesen a bizonyítás részévé tette. E körben hangsúlyozta, hogy II. rendű vádlott az elkövetői oldal érintettjeként, a felelősségre vonás elkerülése érdekében és a „védekezési hazugság” jogirodalmi fogalmának megfelelően volt érdekelt az I. rendű vádlottra terhelő vallomás megtételében, vallomásai ráadásul alapvető tárgyi kérdésekben feloldhatatlan ellentmondásban állnak a valósággal.

- [11] A védő fellebbezésében indítványozta továbbá, hogy a HÉV aluljáróban készült kamerafelvétel másolatát a másodfokú bíróság rekessze ki, mivel a pótmagánvádló képviselője elismerte, hogy az eredeti bűnjel már nem áll rendelkezésre, a másolatból pedig önkényesen csak a releváns részeket vágta ki, így az nem azonos a lefoglalt eredeti bizonyítékkal, és sérti a bűnjelkezelés törvényi garanciáit. Ugyancsak alkalmatlan a bizonyításra álláspontja szerint a házkutatás során lefoglalt övtáska és a pótmagánvádló által utólag csatolt fotó, mivel a táskákon szereplő feliratok eltérőek, a fotó nem a bűnjelről készült, a hivatalos foglalási jegyzőkönyvben rögzített „Good Night Antikomunista” szöveg pedig egyébként sem fejez ki jogilag értékelhető gyűlöletet. Kiemelte az eljárási jogok és a fegyverek egyenlősége elvének súlyos sérelmét is, mivel a pótmagánvádló a törvényes határidőket megsértve, gyakorlatilag mind a 8 tárgyaláson folyamatosan és nem elektronikus úton terjesztett elő újabb okirati bizonyítékokat, megfosztva a védelmet a felkészülés és a hitelesség ellenőrzésének Be. 39.§ (1) bekezdése szerinti alapjogától.
- [12] A sértett tanúk bírósági szakban tett vallomása kapcsán rámutatott arra, hogy a sértettek a nyomozati szakaszban és a felismerések során tett összesen 15 alkalommal lefolytatott meghallgatásuk alatt egyszer sem említették, hogy a támadók a helyszínen egy nagyobb csoporthoz csatlakoztak volna. A bírósági szakaszban előadott ezen módosításuk logikátlan és életszerűtlen, a tanúk közötti szoros baráti kapcsolat és a nyomozás során azonos meghatalmazott képviselőjük jelenléte miatt az összebeszélés lehetősége álláspontja szerint tényszerűen fennállt. A sértettek ráadásul sem a tárgyaláson, sem a felismerésre bemutatáskor nem ismerték fel az I. rendű vádlottat, az általuk adott személyleírás nem illik a terheltre, és egyezően megerősítették, hogy a támadást követően az elkövetők kizárólag hárman futottak el a Duna irányába, ami cáfolja az ítéletben rögzített nagyobb létszámú csoport jelenlétét a bűncselekmény helyszínén.
- [13] A bűncselekmény jogi minősítése körében kifejtette, hogy a Btk. 216.§ (2) bekezdése szerinti közösség tagja elleni erőszak büntetnének előítéletes jellege és speciális motívuma teljesen bizonyíthatatlan, így a cselekmény nem tényállásszerű. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott „ellentétes érzület” és „negatív indulat” nem azonos a törvényi tényállási elemet képező előítélettel. Maguk a sértettek is elmondták, hogy a támadók a helyszínen egyetlen szót sem szóltak, őket nem ócsárolták, kizárólag a zászlókat követelték, a saját vallomásaikban pedig képtelenek voltak megjelölni az atrocitás indokát, alternatívaként említve az LMBTQ-szimpátiát, a párkapcsolati jellegű kézfogást, a külföldi állampolgárságot vagy a diákszövetségi tagságot. Hivatkozott arra is e körben, hogy a villamoson rögzített hangfelvételen az „antifa” kifejezés egyáltalán nem hangzott el, a zászlók elvétele pedig nem ideológiai indíttatású, hanem a szurkolói szubkultúrában bevett „trófeaszerezésre” és a rivális csoport feletti győzelem demonstrálására irányult, ami a nyilvános megszégyenítést célozza, de nem meríti ki az előítéletes fogalmát. Érvelése szerint a Széll Kálmán téren órákon át zajongó, skandáló, „Mocskos náci” és „Fuck nazis” feliratokat felmutató tüntetők magatartása kifejezetten provokatív volt a kegyeleti megemlékezésre igyekvőkkel szemben, az ebből fakadó esetleges agresszió és felháborodás pedig indulati reakciót, nem pedig védett csoporthoz tartozás miatti gyűlölet-bűncselekményt valósít meg. Mivel az elsőfokú ítélet meg sem jelölte, hogy melyik a büntetőjogilag védett csoport és mi annak az identitást képző lényegi tulajdonsága, az elkövetői előítéletes motiváció hiányában a cselekmény véleménye szerint kizárólag garázdaság büntettként (Btk. 339.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) lenne minősíthető.
- [14] A büntetéskiszabás körében kiemelte, hogy a cselekmény óta több mint 7 év, de még az elsőfokú ítélet meghozatala óta is 1 év telt el, amely rendkívüli időmúlás alatt az I. rendű vádlott teljesen jogkövető életmódot folytatott, ellene újabb eljárás nem indult. Az elsőfokú bíróság által előírt külön magatartási szabály ebben a mértékben kirívóan eltúlzott, büntetőjogi céljával ellentétes

hatású, és a nem kötött időkeretben, betanított munkásként dolgozó, a munkáltatójának kiszolgáltatót terhelt számára a mindennapi munkavégzéssel összeegyeztethetetlen, tervezhetetlen és teljesíthetetlen kötelezettséget jelent, ezért a védő elsődlegesen ezen korlátozások teljes mellőzését indítványozta.

- [15] A fellebbezések elbírálására a másodfokú bíróság a Be. 599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülést tűzött ki.
- [16] A pótmagánvádló jogi képviselője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezést, továbbá annak indokait is változtatás nélkül fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy az eljárás lényegi kérdéseit tekintve a rendelkezésre álló bizonyítékok láncolata egyértelműen és kétséget kizáróan igazolja, hogy mindkét vádlott egyazon homogén csoport tagjaként, folyamatosan jelen volt az útvonal valamennyi releváns helyszínén, majd pedig utóbb büszkén mutatták be a sértettektől megszerzett, szimbolikus trófeaként kezelt zászlókat. Álláspontja szerint az elkövetők a kritikus pontokon egyértelműen beazonosíthatóak, és a terhelő adatok – különösen a II. rendű vádlott nyomozati vallomása, valamint a Telefontanú-bejelentés tartalma – olyan zárt és szoros logikai láncolatot alkotnak, amelyből kizárólag a vádlottak bűnösségére és a valós történeti tényállásra lehet jogszerű következtetést levonni. Perbeszédében elismerte és egyetértett a védelemmel abban, hogy a My Fair és a Telefonbisztró üzletek kamerafelvételeinek leírása, valamint az azokból levont következtetések pontatlanul, félreérthető módon kerültek rögzítésre az elsőfokú ítélet indokolásában. E körben kifejtette, hogy a bizonyítás kezdeti szakaszában az eljárás iránya ugyan arra fókuszált, hogy a Bambi presszó oldalán haladó négy személy között helyezkedett el mindkét vádlott, azonban a My Fair üzlet videóinak későbbi, tüzetes bírósági elemzése világossá tette a valós elkövetési mechanizmust. A két különböző üzlet azonos időpontban rögzített felvételeinek egymás utáni megtekintése alapján ugyanis megállapítható volt, hogy mialatt a Telefonbisztró oldalán egy négy fős csoport haladt – amelynek a II. rendű vádlott is igazoltan tagja volt –, addig a fellelhető adatok szerint az utca túloldalán egy három fős társaság mozgott, amelyben az I. rendű vádlott tartózkodott. A My Fair felvételén pontosan nyomon követhető az a pillanat, amikor a mozgások iránya megfordult, és láthatóvá vált, amint az I. rendű vádlott az úttesten átvágva elindul a túloldali Bambi presszó irányába, hogy csatlakozzon a másik csoporthoz, így a két elkövetői ág a támadás előtt közvetlenül egyesült.
- [17] A cselekmény anyagi jogi minősítése körében cáfolta a védelem azon érvelését, miszerint a gyűlölet-bűncselekményi motívum hiánya miatt a felelősségre vonás kizárható lenne. Rámutatott, hogy a Btk. 216.§-ának törvényi tényállása nem tartalmazza kötelező jelleggel az előítéletes motiváció nevesített fordulátát, hanem a jogszabályi rendelkezés alapján a bűncselekmény megvalósulásához az is elegendő, ha a bántalmazás vagy a kényszerítés a sértettnek egy meghatározott védett csoporthoz való valós vagy az elkövető által csupán vélt tartozása miatt következik be. Mindazonáltal hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetők előítéletes szándékát teljesen megalapozottan és indokoltan állapította meg, hiszen azt a Széll Kálmán téren rögzített előzetes ideológiai inzultus mellett a sértetti szimbólumok, a zászlók megszerzésének feszült módja, valamint a zsákmánnyal való utólagos, büszke nyilvános pózolás ténye is kétséget kizáróan igazolja, ekként az elsőfokú bíróság által megállapított jogi minősítés törvényes I. rendű vádlott tekintetében.
- [18] Fentieken túlmenően előadta azt is, hogy II. rendű vádlott saját nyomozati tanúvallomásában, valamint a helyszíni fotókhoz csatolt saját kezű jelöléseivel maga ismerte el, hogy a bűncselekmény elkövetésekor pontosan hol állt, és mit csinált. A terhelt azon kifejezett nyilatkozata, miszerint azért maradt a közvetlen közelben, mert az „antifák” létszámfőlényben voltak a saját csoportjukhoz képest, és tőlük mindössze 5–6 méternyi távolságra helyezkedett el, okszerűen és a logika szabályai

szerint kizárólag azt bizonyítja, hogy a tettesek szándékát erősítve, segítségnyújtásra készen, pszichikai bűnsegédként vett részt a támadásban. Összegzésként megállapította, hogy a felvonultatott objektív adatok szoros és megbonthatatlan logikai egységet alkotnak, amelyek alátámasztják mindkét vádlott folyamatos helyszíni jelenlétét, aktív vagy szándékerősítő részességét, valamint a védett csoport elleni motivációját, mindezekre figyelemmel pedig kérte a másodfokú bíróságtól, hogy mindkét vádlott büntetőjogi felelősségét kétséget kizáróan állapítsa meg.

- [19] Az I. rendű vádlott védője nyilvános ülésen tartott perbeszédében a bejelentett fellebbezését, továbbá annak indokait is változtatás nélkül fenntartotta és továbbra is elsődlegesen az I. rendű vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta. A pótmagánvádló fellebbezésében foglaltakkal szemben kiemelte, hogy a vádhatóság által sérelmezett telefontanú bejelentés és az arról készült jegyzőkönyv elsőfokú értékelésének elmaradása nem róható fel a bíróságnak. A pótmagánvádas eljárás szabályai szerint a pótmagánvádlót terheli a bizonyítási indítványok megtételének kötelezettsége, ezért amennyiben a pótmagánvádló ezen bizonyíték felhasználását formálisan nem indítványozta, úgy azt az elsőfokú bíróság törvényesen nem is értékelhette. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság értékelje a bizonyítékok körében Bede Zsolt tanú vallomását, aki a fellebbezésben is hivatkozottak szerint egyértelmű nyilatkozatot tett arra vonatkozóan, hogy a Vadhajtasok internetes portálon megjelent fotót nem ő töltötte fel, nem tudja ki szerkesztette a képet, és azt sem, hogy ki írta a hozzá tartozó cikket, így az nem köthető a vádlottakhoz.
- [20] A pótmagánvádló által hivatkozott térfigyelő kamerafelvételek kapcsán vitatta a vád azon állítását, miszerint az I. rendű vádlott a Frankel Leó utcában az egyik oldalról a másikra áthaladva tartott volna a bűncselekmény helyszíne felé. Rögzítette, hogy az ténykérdésként nem vitatható, hogy az I. rendű vádlott a Bambi presszó oldalán igazoltan nem tartózkodott, ott nem haladt, és onnan a presszó elé nem érkezett. E körben felhívta a másodfokú bíróság figyelmét arra, hogy a My Fair üzlet kamerafelvételének tartalmát kritikus részletességgel vizsgálja felül, mivel az elsőfokú eljárásban is komoly vita tárgyát képezte, hogy azon látható-e úttesten való áthaladás, gépjármű beparkolása vagy autót kikerülő mozdulat. Álláspontja szerint a felvételen valójában egyáltalán nem látható az, amit a pótmagánvádló képviselője előadott, így ezen bizonyíték alkalmatlan az I. rendű vádlott kétséget kizáró bűnösségének megalapozására. Ezzel szemben ugyanakkor álláspontja szerint rögzíthető, hogy a Frankel Leó utcában egy négy fős csoport a többi személytől teljesen elkülönülten haladt.
- [21] A sértett tanúk bírósági vallomásaival összefüggésben rámutatott arra, hogy az eljárás korábbi szakaszaiban, összesen 15 alkalommal lefolytatott meghallgatásuk során egyszer sem tettek említést arról, hogy az utca túloldalán lett volna egy másik csoportosulás, amelyhez az elkövetők a támadás után csatlakoztak. A tanúk legelső, közvetlenül az események után tett vallomásai ezt a verziót teljes mértékben cáfolják. Az írásbeli fellebbezésben megjelölt oldalszámok és iratadatok hitelt érdemlően igazolják a vallomások ezen feloldhatatlan ellentmondásait, így álláspontja szerint I. rendű vádlott bűnössége kétséget kizáróan nem bizonyítható.
- [22] II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezésének helybenhagyását indítványozta, mivel az megalapozott és törvényes. Érvelése szerint a pótmagánvádló fellebbezése törvénytelen vádkiterjesztésre törekedett, és olyan nem bizonyított tényeket állított, amelyek nincsenek összhangban az eljárás iratanyagával. Kifejtette, hogy a bírósági bizonyítás kiindulópontja a vádhoz kötöttség törvényi kötelezettsége folytán kizárólag a vádindítványban rögzített történeti tényállás lehet. A pótmagánvádló vádindítványa

ugyanakkor a II. rendű vádlott magatartásaként csupán azt rögzítette, hogy az eseményeket a csoporttól 5–6 méteres távolságra állva végignézte, abba tevékenyen nem avatkozott be, a cselekményt nem próbálta megakadályozni, és a helyszíntől nem is távolodott el. Hangsúlyozta azt is, hogy az elsőfokú eljárás során semmilyen bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy II. rendű vádlottnak szándékában állt volna a bűncselekmény elkövetése, vagy a tetteseket bűnös egyetértésével erősítette volna. Rámutatott arra is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján II. rendű vádlott térben távol állt meg a bántalmazástól, abba beavatkozni nem kívánt és nem is tudott, csupán passzívan sétált a többiekkel, az események hirtelen lefolyását nem követte, és a cselekmény részleteit sem észlelte. Mint kifejtette, az elkövetési helyszínen való pusztán passzív jelenlét büntetőjogilag közömbös magatartás és nem alkalmas a pszichikai bűnsegély megállapítására.

- [23] I. rendű vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy nem bántott senkit és nem vett el senkitől semmit, míg a II. rendű vádlott szintén arra hivatkozott, hogy nem követett el semmilyen bűncselekményt.
- [24] Az ellentétes irányú perorvoslatok közül a pótmagánvádló fellebbezése nem alapos, míg I. rendű vádlott védőjének fellebbezése részben vezetett eredményre.
- [25] Figyelemmel arra, hogy a pótmagánvádló és jogi képviselőjének fellebbezése II. rendű vádlott bűnösségének megállapítását, míg a védelmi fellebbezés I. rendű vádlott felmentését célozták, a másodfokú bíróság a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdés értelmében az elsőfokú ítélet felülbírálatát, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljeskörűen végezte el.
- [26] Ennek során a törvényszék vizsgálta az ítéletnek a II. rendű vádlottat a vád tárgyává tett bűncselekmény alóli felmentő rendelkezését, továbbá I. rendű vádlottnak a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, illetve mindkét vádlott tekintetében az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az elsőfokú bíróság ügyfelderítő és tényállás megállapító tevékenységét, valamint az indokolás helyességét, és az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket is.
- [27] A másodfokú bíróság ennek során megállapította, hogy a kerületi bíróság az eljárást a pótmagánvadra vonatkozó, a Be. CV. fejezetében írt speciális eljárási szabályok betartásával folytatta le, emellett olyan, a Be. 607.§ (1), a Be. 608.§ (1) és a Be. 609.§ (1) bekezdésében írt abszolút vagy relatív eljárási szabályt sem sértett, amely alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kellene helyezni.
- [28] A felülbírálat során a törvényszék megállapította, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza teljeskörűen a Be. 561.§ (3) bekezdés a) pontjában foglaltakat, azaz a vádra történő utalást.
- [29] Rámutat arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróságnak először abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy eljárásának alaki (eljárásjogi) feltételei fennállnak-e, csak ennek igenlő megválaszolója után, eljárásjogi akadályok hiányában kerülhet sor a büntetőjogi felelősség tekintetében anyagi jogerőhatással bíró, érdemi határozat meghozatalára. Pótmagánvadra induló eljárás esetén tehát a bíróságnak mindenekelőtt azt kell eldöntenie, hogy a vádindítvány elutasításának van-e helye. E vizsgálatnak - figyelemmel a Be. 794.§-ára - ki kell terjednie a vádindítvány benyújtásához kapcsolódó eljárásjogi határidő betartása, a pótmagánvádló jogi képviselőjének megléte mellett a vád törvényessége alaki és tartalmi feltételeinek ellenőrzésére is.

- [30] Mivel az elsőfokú bíróság ítélete a pótmagánvád alaki legitimációjának meglétére vonatkozó adatokat nem tartalmazta teljeskörűen, ezért a másodfokú bíróság az indokolás vonatkozó részét az alábbiakkal egészíti ki:
- [31] A Budapesti II. és III. Kerületi Ügyészség a B.1400/2019/23. számú, 2021. július 19. napján kelt határozatával [REDACTED] gyanúsítottal szemben a BRFK Felderítő Főosztály Vizsgálati Osztályán 01000/662/2019. bü. számon csoportosan, bántalmazással elkövetett közösség elleni erőszak büntette miatt indult büntetőeljárást a Be. 398.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján megszüntette.
- [32] A sértett által – jogi képviselője útján – a fenti határozattal szemben előterjesztett panaszt a Fővárosi Főügyészség a KÜFO 4789/2021/1. számú, 2021. október 14. napján kelt határozatával, mint alaptalant elutasította. A pótmagánvádló jogi képviselője részére a fenti határozat 2021. október 19. napján került szabályszerűen kézbesítésre.
- [33] A fenti határozat vonatkozásában a sértett - jogi képviselője útján -, törvényes határidőn belül, 2021. december 17. napján a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságnak címzett vádindítványt terjesztett elő a Fővárosi Főügyészségen az elsőfokú ítélet [1] bekezdésében foglalt tartalommal.
- [34] A törvényszék a fentiek alapján osztotta a kerületi bíróság ítéletének [7] és [8] bekezdésében foglaltakat, hogy a benyújtott vádindítvány megfelelt a vádirattal szemben támasztott törvényi követelményeknek. A pótmagánvádló elsőfokú eljárásban eszközölt vádmódosításának eljárásjogi feltételeire helyesen utalt a kerületi bíróság, annak tartalma alapján rögzíti a másodfokú bíróság azt is, hogy arra a Be. 802.§-ának második mondatában meghatározott korlátok között került sor. Tehát a vádindítvány módosított tényállása is megfelelt azon eljárásjogi feltételeknek, amit a jogalkotó ezen speciális eljárás lefolytatásának feltételeként határozott meg.
- [35] A másodfokú bíróság ugyanakkor e körben rögzíti, hogy II. rendű vádlott védője téves álláspontra helyezkedett perbeszédében akkor, amikor véleménye szerint a pótmagánvádló fellebbezésében a vád kereteit törvénytelen módon kiterjesztette és azon túlterjeszkedve kívánta a vádindítvány hiányosságait pótolni. Rámutat arra a törvényszék, hogy nem tekinthető vádkiterjesztésnek, ha a pótmagánvádló a bizonyítási eljárás során felmerült adatok, tanúvallomások vagy a kamerafelvételek elemzése alapján a vizsgált esemény pontosabb, részletesebb megállapítását indítványozza, hiszen a bíróságot a Be. 163.§ (2) bekezdése alapján a valósághű tényállás megállapításának kötelezettsége terheli. A terheltek mozgása, helyszíni pozíciója és motivációja a vád tárgyává tett cselekmény szerves része volt, így ezek részletesebb elemzése nem minősül új cselekmény vád tárgyává tételének, a pótmagánvádlói jogorvoslatban kifejtettek a tettazonosság körébe vonható körülmények elemzésére irányultak.
- [36] Szintén kiegészítendő az elsőfokú ítélet vádra történő utaló része azzal, hogy a vádindítványban a pótmagánvádló sérelemdíj címén polgári jogi igényt jelentett be, melyben I. és II. rendű vádlottat kérte egyetemlegesen kötelezni 500.000,- forint I. és IV. számú tanúnak, illetve 350.000,- forint II. és III. számú tanúnak történő megfizetésére, a jogszabály alapján irányadó kamatokkal együtt.
- [37] A törvényszék az elsőfokú ítéletnek a személyi körülményeket érintő részét a II. rendű vádlott által a nyilvános ülésen előadottak alapján azzal egészíti ki, hogy II. rendű vádlott általános iskolát végzett, aranykalászos gazda szakképesítést szerzett. A Ménesmajor Manufaktúra Kft. alkalmazásában dolgozik, melyből havi nettó 352.000,- forint jövedelme származik. Nőtlen családi

állapotú, élettársi kapcsolatban él. Élettársa kiskorú gyermekét közösen nevelik, más tartásra szoruló hozzátartozója nincs. Tulajdonát képezi egy kb. 300.000,- forint értékű gépkocsi. Tartozása áll fenn, melynek havi törlesztő részlete 90.000,- forint. Betegsége nincs.

- [38] A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének a terheltek személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket tartalmazó részéből mellőzi I. rendű vádlott vonatkozásában a Dunaújvárosi Járásbíróság 12.B.80/2018/15. számú ítéletére, míg II. rendű vádlott tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.B.11.682/2017/42. számú ítéletére történt utalást. Az elkövetéskor hatályban volt Btk. 97.§ (2) bekezdése alapján ugyanis a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig, ezt követően hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg az elítélttel szemben. Jelen esetben a másodfokú felülbírálat során a bűnügyi nyilvántartás adatai már nem tartalmazzák a fenti ítéleteket, így azok feltüntetését mellőzte a törvényszék.
- [39] A vád adta kereteknek megfelelően teljes terjedelemben lefolytatott bizonyítási eljárás során a vádlottak cselekvősége, illetve büntetőjogi felelősségük szempontjából releváns tények megállapításához szükséges bizonyítékok lényeges tartalmát a kerületi bíróság ítéletében részletesen és irathűen rögzítette, azokat önmagukban és egymással is összevetve, a vádlottak védekezését mindvégig szem előtt tartva, a logikai szabályoknak megfelelően vizsgálta meg. Bizonyíték értékelő tevékenysége az elsőfokú ítéletről ellenőrizhető volt és indokolási kötelezettségének is messzemenőkéig eleget tett.
- [40] Az I. rendű vádlott védőjének az elsőfokú eljárást illetően tett eljárásjogi aggályai, illetve egyes bizonyítékok beszerzésének és felhasználásának törvényességét érintő kifogásai tárgyában a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.
- [41] II. rendű vádlott nyomozás során tett vallomásának bizonyítékként történő felhasználásának törvényességét illetően a kerületi bíróság helyesen járt el akkor, amikor a nyomozás során 2020. február 11. napján felvett tanúkihallgatási jegyzőkönyv tartalmát felülvizsgálta és a Be. 180.§ (4) bekezdésébe ütköző választ tartalmazó kérdést, illetve az arra tett terhelti nyilatkozatot kizárta a bizonyítékok köréből.
- [42] Az ezen felüli vallomásrészek – így különösen a II. rendű vádlott saját elhelyezkedésére, a sértetti csoport követésére és a helyszíni fotókra tett saját kezű jelöléseire vonatkozó nyilatkozatai – önkéntesek, befolyásolástól mentesek voltak, így az elsőfokú ítélet [45] bekezdésében kifejtettekkel egyezően ezen terhelti vallomás beszerzése és felhasználhatósága tárgykörében eljárásjogi akadály nem volt megállapítható. Megjegyzendő az is, hogy II. rendű vádlott ezen alkalommal tett tanúvallomásában, a hatóság kérdését követően sem tett olyan tartalmú nyilatkozatot, mely szerint I. rendű vádlottat ütést mért volna bárkire.
- [43] Az I. rendű vádlott védőjének azon hivatkozása, amely a HÉV aluljáró kamerafelvétel másolatának kirekesztésére irányult szintén nem volt megalapozott. Önmagában ugyanis az a tény, hogy egy digitális bizonyítéknak a releváns részeket tartalmazó másolata áll csupán a bíróság rendelkezésére, nem teszi a bizonyítékot felhasználhatatlanná, ha a másolat hitelességével szemben észszerű kétely nem merül fel, legfeljebb az abból levonható következtetéseket határolja be az eredeti felvételhez képest. A megadott kereteket meghaladó következtetést azonban a kerületi bíróság nem vont le, így a bizonyítás törvényességét sem sértette meg.

- [44] A védő azon további eljárásjogi kifogása, amely a pótmagánvádló jogi képviselőjének bizonyítékokat előterjesztési metodikájából vezette le a védekezéshez való jog sérelmét, szintén alaptalan a másodfokú bíróság álláspontja szerint. A pótmagánvádas eljárás sajátos jellegéből adódóan a vád képviselőtét ellátó személyt terheli a bizonyítás kötelezettsége. A törvényszék álláspontja szerint, a Be. 39.§ (1) bekezdésében rögzített védekezéshez való jog és a „fegyverek egyenlőségének elve” nem sérült, mivel a tárgyalások során a védelemnek minden egyes benyújtott bizonyítékra, okiratra lehetősége volt észrevételt tenni, azokat részletesen megismerni és tartalmukat érdemben vitatni. Az elsőfokú eljárás több határon keresztül húzódó tartama, valamint a védői indítványra lefolytatott bizonyítás-kiegészítések is azt igazolják, hogy a bíróság a védelem számára a felkészüléshez szükséges megfelelő időt és lehetőséget maradéktalanul biztosította, így eljárási szabálysértés nem volt e körben sem feltárható.
- [45] A másodfokú bíróság álláspontja szerint, mivel a vád tárgyává tett cselekmény elkövetési helye (Bambi presszó) előtti eseménysort közvetlenül rögzítő kamerafelvétel nem állt rendelkezésre, ezért a kerületi bíróság helyesen alapította tényállását mindkét vádlott vonatkozásában a személyi bizonyítékokra, a támadást megelőző és azt követő kamerafelvételek tartalmára, valamint az egyéb tárgyi bizonyítékokra. E körben a törvényszék rámutat a védelmi fellebbezéssel szemben arra, hogy önmagában az a körülmény, hogy a cselekmény leglényegesebb mozzanatát objektív képanyag nem rögzítette, nem eredményezte a bizonyítás sikertelenségét, mivel a rendelkezésre álló más bizonyítékok egymással összhangban álló, logikai ellentmondásoktól mentes láncolatot alkottak.
- [46] Az elsőfokú bíróság e körben helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget a sértetti oldalhoz tartozó tanúk vallomásainak, akik az eljárás során az őket megtámadó személyek számát és cselekvőségüket, valamint motivációjukat illetően a lényeges kérdéseket illetően az eljárás során következetes vallomást tettek. Vonatkozásukban nem merült fel semmilyen olyan adat vagy körülmény, ami vallomásuk hitelt érdemlősége tekintetében kételyt ébreszthetett volna. Szintén helyesen utalt e tekintetben a kerületi bíróság a rendelkezésre álló kamerafelvételek tartalmára is, melyek elsősorban ezen terhelti cselekményt megelőző, majd azt követő mozgását és útirányát rögzítették.
- [47] A sértetti csoport esetében sem merült fel kétség afelől, hogy annak tagjai azonos ideológiai meggyőződésük alapján alkottak közösséget, amely hovatarozásukat a náluk lévő zászlók a külvilág számára is egyértelműen kifejezésre juttatták.
- [48] Helyesen ismerte fel a kerületi bíróság, hogy jelen ügyben I. rendű vádlott aktív elkövetői magatartására vonatkozó közvetlen bizonyítékot II. rendű vádlott nyomozás során tett vallomása szolgáltatva, amely a sértetti vallomásokból kirajzolódó eseménysorral, valamint a támadást megelőző és követő kamerafelvételek adataival összhangban állt. A bizonyítékok ilyen együttes értékelése alapján tehát okszerűen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy I. rendű vádlott a három aktív támadó egyikeként vett részt a cselekményben. A zászlókkal az eseményeket követően készített fényképfelvétel és az azon tanúsított magatartás pedig egyértelműen a sértetti csoporttal szembeni lealacsonyító, megalázó megnyilvánulásnak tekinthető, amely utólagosan is megerősíti a terhelti magatartás indítékára levont elsőbírői következtetést.
- [49] Mindezek alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon következtetésével, miszerint a rendelkezésre álló bizonyítékok egymásra épülő, logikus rendszere kétséget kizáróan alátámasztja azt, hogy I. rendű vádlott a sértettek elleni fellépésben tevőlegesen közreműködött. A védő fellebbezésében kifejtett érvei az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésének helyességét nem cáfolták, azok a bizonyítékok eltérő, a védelem szempontjait tükröző értelmezésére irányultak,

olyan új tény vagy körülményt azonban nem tártak fel, amely az elsőfokú bíróság által levont ténybeli következtetések felülbírálatát indokolttá tették volna.

- [50] A II. rendű vádlott cselekvősége vonatkozásában az elsőfokú bíróság kamerafelvételek, valamint a terhelt vallomása alapján helyesen állapította meg, hogy II. rendű vádlott a támadást megelőzően az I. rendű vádlottal és társaival együtt mozgott, jelen volt a sértettek követése során, továbbá a cselekmény után is a társaság tagjaival együtt távozott.
- [51] A másodfokú bíróság ugyanakkor a pótmagánvádló fellebbezésében foglaltakkal szemben egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a Btk. 14.§ (2) bekezdése szerinti pszichikai bűnsegély megállapításának nem elegendő feltétele a bűncselekmény helyszínén való pusztja jelenlét vagy az elkövetőkkel való együttmozgás. A büntetőjogi felelősség megállapításához kétséget kizáróan azt lett volna szükséges bizonyítani, hogy II. rendű vádlott az I. rendű vádlott bűncselekményének elkövetéséhez szándékosan nyújtott segítséget, magatartása pedig a tettes elhatározását erősítette vagy a cselekmény végrehajtását előmozdította. E tudati tényállási elem a külvilágtól elzárt és ezért közvetlenül rendszerint nem bizonyítható, arra kizárólag a rendelkezésre álló objektív körülményekből lehet következtetni. Helyesen mutatott azonban arra rá a kerületi bíróság, hogy jelen ügyben nem álltak rendelkezésre olyan külső tények, amelyekből kétséget kizáróan arra lehetett volna következtetni, hogy II. rendű vádlott a támadás során bármilyen, a tettesek által is érzékelhető szándékerősítő vagy támogató magatartást tanúsított volna.
- [52] A pótmagánvádló fellebbezésében kifejtettekkel szemben tehát a rendelkezésre álló kamera- és hangfelvételek nem rögzítettek olyan kijelentést vagy magatartást, amely a támadók cselekménye tekintetében szándékerősítő hatásra utalna. A pótmagánvádló által hangsúlyozott körülmények – így különösen II. rendű vádlott mozgása, a sértettekhez viszonyított elhelyezkedése, valamint a sértetti csoport létszámára tett megjegyzése – sem külön-külön, sem egymással összefüggésben nem alkalmasak ilyen következtetés levonására. A bizonyítás eredménye éppen ellenkezőleg azt támasztotta alá, hogy II. rendű vádlott a támadás helyszínétől távolabb tartózkodott, és olyan magatartást nem fejtett ki, amelyből az elkövetők számára érzékelhető támogatására vagy a cselekménybe történő bekapcsolódási szándékára lehetett volna következtetni.
- [53] Nem volt alkalmas e következtetés levonására a pótmagánvádló által hivatkozott telefontanú bejelentés sem. Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte annak bizonyítékként történő értékelését, figyelemmel arra, hogy sem a bejelentő személye, sem a bejelentés körülményei nem voltak rekonstruálhatók, illetve utólagosan ellenőrizhetők sem. Ezen információ rendeltetése kizárólag a nyomozás megindítása, illetve irányának meghatározása tekintetében volt.
- [54] A cselekmény befejezését követően készült közös fényképfelvétel pedig ugyancsak nem szolgálhatott a II. rendű vádlott korábbi szerepének bizonyítására, mivel az már a bűncselekmény befejezését követően tanúsított magatartását rögzítette.
- [55] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a felülbírálat során nem észlelt az elsőfokú ítéletben iratellenes megállapítást vagy helytelen ténybeli következtetést, sem pedig a formális logika szabályaival ellentétes levezetést, amire tekintettel a rögzített tényállás egyetlen eleme sem volt megalapozatlannak tekinthető I. és II. rendű vádlott tekintetében sem. Ezen ténybeli, illetőleg jogi helyzetben pedig a Be. 593.§ (2) bekezdésének 2. mondata értelmében a másodfokú bíróságnak nincs lehetősége a megalapozott tényállást alátámasztó bizonyítékoknak eltérő bizonyító erőt tulajdonítani, és az úgynevezett felülmérlegelés tilalma okán nem nyílik számára lehetőség arra, hogy az elsőfokú ítéletben rögzítettől eltérő tényállást állapítson meg, ezért határozatát a Be. 591.§

(1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a kerületi bíróság által megállapított tényállásra alapította.

- [56] Mindezekből következően pedig I. rendű vádlott és védője felmentést célzó, valamint a pótmagánvádlónak II. rendű vádlott bűnösségének megállapítását célzó – a bizonyítékok felülmérlegelésre irányuló – fellebbezése nem vezethettek eredményre.
- [57] A fentiek szerint irányadó tényállásból helyesen következtetett a kerületi bíróság I. rendű vádlott bűnösségére, illetve a terhén megállapított bűncselekmény jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak, az e körben kifejtett indokolásának színvonalasan és teljeskörűen tett eleget.
- [58] Nem osztotta tehát a másodfokú bíróság I. rendű vádlott védőjének azon érvelését sem, hogy a zászlók megszerzése a futballszurkolói szubkultúrában ismert „trófeaszerezéshez” hasonló magatartásként értékelhető, amely legfeljebb garázdaság megállapítására adhat alapot. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a büntetőjogi minősítés szempontjából nem annak volt meghatározó jelentősége, hogy a támadás eredményeként a sértettektől zászlókat vontak el, hanem annak, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a sértettek kiválasztására milyen okból került sor. A bizonyítás eredménye kétséget kizáróan azt támasztotta alá, hogy az elkövetők nem véletlenszerűen vagy kizárólag a zászlók megszerzése érdekében léptek fel a sértettekkel szemben, hanem azért, mert a sértetteket a náluk lévő jelképek alapján egy meghatározott közösség tagjaiként azonosították. A zászlók elvétele ennek megfelelően nem önálló célként, hanem a közösséghez tartozásuk miatt kiválasztott sértettekkel szembeni fellépés részeként értékelhető, amelyből az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett arra, hogy a cselekmény indítóoka túlmutatott a köznyugalom megzavarásán, és a Btk. 216.§-ában meghatározott speciális motívum megállapítására is alkalmas volt.
- [59] Az irányadó tényállásból szintén okszerű következtetést vont az elsőfokú bíróság II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségének hiányára. Ennek indokát a kerületi bíróság helyesen határozta meg abban, hogy nem bizonyítható a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy II. rendű vádlott bűncselekményt követett volna el.
- [60] Az elsőfokú ítélet [63] bekezdésében ugyanakkor feltehetően elírás következtében a vádlottak cselekményét a Btk. 216.§ (1) bekezdése szerinti alapeseti tényállás szerint tüntette fel. A törvényszék megállapította, hogy ez nyilvánvaló szerkesztési pontatlanság, mivel az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnik, hogy mindkét vádlott vonatkozásában a közösség tagja elleni erőszak Btk. 216.§ (2) bekezdése szerinti alapesete szolgált a jogi minősítés alapjául, ezért a másodfokú bíróság e körben ezen jogszabályi hivatkozást tünteti fel.
- [61] A kerületi bíróság I. rendű vádlott vonatkozásában némileg pontatlanul vette számba a büntetés kiszabása körében irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, ezért azokat a törvényszék az alábbiak szerint pótolja, illetve pontosítja.
- [62] Helyesen a büntetési tétel felső határát megközelítő mértékű időmúlás tekinthető nyomatékos enyhítő körülménynek, ami I. rendű vádlottnak nem volt felróható. Ellenben a súlyosító körülmények sorából mellőzi a törvényszék I. rendű vádlott büntetett előéletére történő utalást, lévén, hogy erre vonatkozó elítélési adatot maga az elsőfokú bíróság sem jelölt meg határozatában, továbbá a másodfokú eljárásban beszerzett nyilvántartási adatok sem tartalmazzak korábbi elítélést vonatkozásában. Ily módon további enyhítő körülményként indokolt figyelembe venni I. rendű

vádltott büntetlen előéletét. Ugyanakkor súlyosító körülményként szükséges értékelni - a csoportos elkövetésre figyelemmel kisebb súllyal - a társas bűnelkövetői alakzatot.

- [63] A fentiek szerint pontosított és kiegészített büntetéskiszabási körülményekre tekintettel nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy I. rendű vádlottal szemben kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el a büntetésnek a Btk. 79.§-ában rögzített céljai. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor elmulasztotta feltüntetni a jelen ügyben a Btk. 80.§ (2) bekezdése alapján az I. rendű vádlottra irányadó 5 év középértéket, annak ellenére, hogy ez a büntetéskiszabás kiindulópontja, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.
- [64] A törvényszék álláspontja szerint, a kerületi bíróság által kiszabott, és a fent rögzített középértéket meg sem közelítő tartamú, a törvényi minimum alatt a Btk. 82.§-a szerinti ún. „enyhítő szakasz” alkalmazásával meghatározott, szabadságvesztés mértékében nem tekinthető eltúlzottan súlyosnak, de enyhének sem. A büntetési tétel alsó határának áttörését az időmúlás mellett I. rendű vádlott büntetlen előélete is megalapozta. Rámutat ugyanakkor arra a törvényszék, hogy a vádlott cselekménye nagyobb tárgyi súlyú, a tekintetében fennálló enyhítő tényezők ugyanakkor nem képeztek olyan nyomatékot összességükben sem, hogy a felelősségét az eljárás során vitató terhelt esetében akár nemében, akár mértékében az elsőfokú bíróság által meghatározottnál enyhébb szankció kiszabására kerüljön sor. Az elsőfokú bíróság a vádlott javára szolgáló körülményeket messzemenőig figyelembe vette már akkor, amikor jóval a törvényi minimum alatti mértékben szabta ki a szabadságvesztést. Ugyanakkor ennél súlyosabb büntetés kiszabása a vádlottal szemben, a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem szükséges, figyelemmel a vádlott javára értékelt enyhítő körülmények számára és nyomatékára. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság által helyesen meghatározott mértékű büntetés megváltoztatására nem látott alapot a törvényszék, azt az egyéni megelőzési érdek mellett a generál preventív célok is megkövetelik, így annak enyhítését, illetve súlyosítását célzó perorvoslatok sem foghattak helyt.
- [65] Ugyancsak helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását az I. rendű vádlott tekintetében próbaidőre felfüggesztette, tekintve, hogy a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetőek az esetében. Az igen tetemes időmúlás, továbbá I. rendű vádlott eddigi életvezetése a törvényszék álláspontja szerint is ezen jogintézmény alkalmazását megalapozza, az a büntetés céljaival nem ellentétes, azokat nem sérti. A kerületi bíróság a próbaidő tartamát a szabadságvesztés mértékéhez igazítottan is helyesen határozta meg kettő évben, amivel figyelemmel volt a megállapított bűncselekmény adott kategórián belüli kisebb tárgyi súlyára is.
- [66] Ezzel összefüggésben ugyanakkor az elsőfokú bíróság elmulasztotta felhívni a Btk. 85.§ (1) és (2) bekezdését, amelyet a törvényszék pótol.
- [67] A másodfokú bíróság I. rendű vádlott büntetlen előéletére, konkrét cselekvőségére és a bekövetkezett tetemes időmúlásra figyelemmel szükségtelennek tartotta a próbaidő eredményes elteltéhez pártfogó felügyelet keretében rendszeres figyelemmel kísérését, valamint ezzel összefüggésben külön magatartási szabály előírását is. A törvényszék megítélése szerint az elsőfokú bíróság által meghatározott magatartási szabály nem indokolt a büntetési célok érvényesüléséhez, annak esetleges elmulasztása emellett a büntetés célján túlmutató joghátrányt eredményezne a terhelt vonatkozásában. Mindezekre tekintettel említett intézkedések alkalmazását a másodfokú bíróság mellőzte, így a védelmi fellebbezést e körben alaposnak találta a másodfokú bíróság.

- [68] Törvényesen rendelkezett a kerületi bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, valamint a szabadságvesztés esetleges végrehajtásának esetére a feltételes szabadság lehetőségének legkorábbi időpontjáról is. Elmulasztotta ugyanakkor utóbbi elsőbírói rendelkezések jogszabályi hivatkozásait rögzíteni a kerületi bíróság, ezért a törvényszék e körben feltünteti a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontját.
- [69] A 8/2015. (IV. 17.) AB határozat rendelkezései figyelemmel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény ellenére elmulasztotta ítéletében vizsgálni az elsőfokú bíróság a Btk. 102.§ (1) bekezdésében foglalt előzetes bírósági mentesítés lehetőségét az I. rendű vádlott esetében, ezért azt a másodfokú bíróság az alábbiak szerint pótolja.
- [70] Az ítélezési gyakorlat szerint az érdemesség vizsgálata során az elkövető személyiségét, életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és indítékát összevetve kell állást foglalni. A jelentős tárgyi súlyú, mások alkotmányos jogait durván sértő jellegű bűncselekményt elkövető és azt az eljárás során tagadó vádlott esetében, még büntetlen előéletére sem látott lehetőséget arra a törvényszék, hogy őt előzetes mentesítésben részesítse, mivel ezen kedvezmény alkalmazására nem találta érdemesnek.
- [71] Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor a sértett által sérelemdíj címén a terheltekkel szemben előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, ezen rendelkezés jogszabályi indokolásával ugyanakkor adós maradt.
- [72] A törvényszék e tekintetben rögzíti, hogy büntetőeljárásban sérelemdíj megfizetésére irányuló polgári jogi igény a Be. 556.§ (6) bekezdése alapján kizárólag akkor érvényesíthető, ha a terhelt az elsőfokú ügydöntő határozat meghozataláig ezen követelés vonatkozásában teljes körű elismerő nyilatkozatot tesz, azaz, ha a követelést a magánfél által előterjesztetteknek megfelelően teljesíteni kívánja. Figyelemmel arra, hogy a terheltek ilyen tartalmú nyilatkozatot nem tettek, ezért a polgári jogi igény ezen formájának eljárásjogi feltétele nem állt fenn, így annak elutasítása I. rendű vádlott esetében a Be. 560.§ (1) bekezdés c) pontján, míg II. rendű vádlott tekintetében – felmentésére figyelemmel – a Be. 560.§ (1) bekezdés b) pontján alapult.
- [73] Az elsőfokú bíróság elmulasztotta kötelezni I. rendű vádlottat a sértett (pótmagánvádló) jogi képviselője munkadíjának megfizetésére, annak ellenére, hogy a meghatalmazott képviselő díja a Be. 145.§ (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel bűnügyi költségnek minősül, akkor is, ha azt az állam nem előlegezte. Ebből következően annak viseléséről a bűnügyi költségre irányadó rendelkezések alkalmazásával kell határozni, jelen esetben a Be. 574.§ (1) bekezdése szerint. A munkadíj összegének megállapítása során pedig a terhelt és a meghatalmazott védő, valamint a büntetőeljárásban részt vevő egyéb személyek díjáról és költségéről szóló 19/2018. (VI. 28.) IM rendelet 6.§ (1) bekezdése alapján a sértett 5.§-ban meghatározott képviselője díjának megállapítása során a 3.§ (2) bekezdésében és a 4.§-ban, valamint a 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7.§ (1), (4) és (7) bekezdésében foglaltakat kell megfelelően alkalmazni.
- [74] Ezen rendelkezésekből kifolyólag a jogi képviselő a jogszabályban meghatározott szempontrendszer, a kirendelt védők díjazására irányadó szabályok szerint kiszámítandó díjra tarthat igényt. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a pótmagánvádló jogi képviselő részére járó munkadíjat a büntetőeljárásban foganatosított eljárási cselekményeken történt részvétele és azok időtartama alapján 274.955,- forintban határozta meg. Mivel a fenti bűnügyi költséget az állam nem előlegezte meg, annak megfizetésére I. rendű vádlottat kötelezte a törvényszék.

- [75] Az elsőfokú bíróság a bűnjeltárgyak vonatkozásában is alapvetően helyes döntést hozott, azonban I. rendű vádlottól lefoglalt dolgok lefoglalásának megszüntetése mellett elmulasztott rendelkezni a Be. 321.§ (1) bekezdésében foglaltak ellenére ezek I. rendű vádlott részére történő kiadása felől, ezért azt a törvényszék pótolta. E körben a másodfokú bíróság a Be. 321.§ (5a) bekezdése értelmében figyelmeztette a lefoglalás megszüntetésével érintett jogosultakat arra, hogy a számukra kiadni rendelt dolgok átvételének elmulasztása milyen jogkövetkezményekkel jár.
- [76] Az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült és az állam javára I. rendű vádlott, illetve a pótmagánvádló által megfizetni rendelt, valamint az állam terhén maradt bűnügyi költség összegét számítási hibára visszavezethetően pontatlanul határozta meg, ezért azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint helyesbítette. Feltűnteti továbbá a törvényszék, hogy I. rendű vádlott a bűnügyi költség megfizetésére a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján köteles, míg a pótmagánvádló a vádindítvány előterjesztése után II. rendű vádlott vonatkozásában felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 813.§ (1) és (3) bekezdése alapján köteles. A nyomozás során II. rendű vádlott vonatkozásában felmerült bűnügyi költséget a Be. 575.§ (1) bekezdése alapján viseli az állam.
- [77] Az elsőfokú ítélet bevezető részében a törvényszék pontosította a tárgyalási napok felsorolását, mert az elsőfokú bíróság az ügyben 2023. március 30. és 2024. március 28. napján is érdemi tárgyalást tartott, ezért azt a másodfokú bíróság feltűntette, ugyanakkor mellőzte az érdemi eljárási cselekményt nem tartalmazó tárgyalási határnapot.
- [78] Mindezek alapján a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét I. rendű vádlott tekintetében a Be. 606.§ (1) bekezdése szerint a rendelkező részben írtaknak megfelelően megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit, valamint II. rendű vádlott vonatkozásában a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy I. rendű vádlott személyi igazolvány számát helyesbítette.
- [79] A másodfokú eljárásban a II. rendű vádlott kirendelt védőjének díjával merült fel a Be. 145.§ (1) bekezdés c) pontja szerint bűnügyi költség, melynek összegét a törvényszék a Be. 613.§ (1) bekezdésének megfelelően megállapította, és aminek megfizetésére a Be. 813.§ (4) bekezdése alapján a pótmagánvádlót kötelezte.

Budapest, 2026. június 19.

dr. Molnár Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Mészáros Ádám s.k.
előadó bíró

dr. Varga Mónika Katalin s.k.
bíró

Az elsőfokú bíróság ítélete – a másodfokú határozatban írt változtatásokkal – 2026. június 19. napján jogerőre emelkedett.

dr. Molnár Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: